

STIFTSUDVALGET FOR FOLKEKIRKENS MISSION

Årsberetning 2016, Hjørring 091016

Når jeg står her i dag og for sidste gang skal aflægge årsberetning om arbejdet i Folkekirken Mission, så er det i glæde og taknemmelighed, jeg gør det, for personligt har det givet mig meget, og jeg kan så kun håbe på, at det også har været til lidt gavn.

Samtidig er jeg mere end opmærksom på, at jeg fratræder som formand midt i en tid, hvor alting er under forandring - det har vi mærket i Stiftsudvalget, og indimellem har vi også været i vildrede om vejen frem.

Vi tog handsken op, da den blev kastet til os i form af kirkens ansvar for alle de fremmede, der kommer til os, skønt vi var i tvivl om, at det virkelig var vores opgave, men noget skulle gøres. Vi gik ind i det, og det kom til at fylde temmelig meget, og når tvivlen alligevel indimellem dukkede op, så blev vi vinket videre af biskop og stiftsråd.

Vi blev reelt fødselshjælper for Folkekirken Asylsamarbejde her i Aalborg Stift, og nu er vi så nået til, at dette arbejde på en eller anden vis skal fortsætte i en mere selvstændig ramme, så vi som stiftsudvalg kan vende tilbage til de mere vante rammer, skønt samtidig skal vi se i øjnene, at disse rammer reelt ikke er der mere, fordi - som sagt - alting er under hastig forvandling.

De unge kirker, der er opstået bl.a. med baggrund i danske missionsselskabers arbejde, er selv blevet sendende kirker, og deres behov for støtte er ofte af en hel anden karakter, end da arbejdet begyndte. Det indebærer, at selskaberne skal finde deres egne ben midt i en helt ny tid - det er en opgave, de står midt i, og vi ser det udmøntet i omstruktureringer og forsøg på nytænkning, der i grunden også bør åbne vores øjne for, at vi kan få behov for at tilkalde hjælp og støtte den modsatte vej.

Ved at sige sådan åbner jeg for et at de perspektiver, der oplagt vil være en del af stiftsudvalgets opgave fremover - vi har givet vis stadig en del at kunne række til de unge kirker, men de har mindst lige så meget, der kan være til gavn og glæde for os - det kan handler om udvekslinger, og det kan

handle om at sende volontører begge veje for at inspirere og måske løse helt konkrete opgaver.

Muligheden er ved at blive almindelig kendt, og en del har forsøgt at tage den op, men ofte strandede det nok lidt på økonomi, men også det kan givetvis løses bl.a. med baggrund i vores adgang til at ansøge fra det bindende stiftsbidrag. Som antydnet står missionsselskaberne i vadestedet, og det kan være en årsag til, at det indimellem kan være svært for dem at udpege repræsentanter til stiftsudvalget, men det er vigtigt, at denne kontakt eksisterer, og derfor skal vi gennemgå selskaberne i forsøg på at etablere fast kontakt til alle, og måske skal vi være med at inspirere dem til at finde nye ståsteder i en foranderlig tid.

Som stiftsudvalg har vi haft en vision om at nå ud til kirken på det helt lokale plan gennem at oprette provstikomiteer for Folkekirkens Mission i alle stiftets provstier, men vi bliver nok nødt til at se i øjnene, at tiden for en sådan strategi er helt forpasset, og det siger jeg med baggrund i, at den sidste tilbageværende komite her for kort tid siden har opgivet ævred.

Det kalder på, at vi finder effektive veje til gennem de eksisterende kanaler at udfordre og inspirere hele stiftet på mission som en del af selve kirkens væsen og indhold og som noget, der ikke nødvendigvis længere handler om noget langt borte, men som en del af hele den verdensomspændende kirkes hverdag.

Jeg skal ikke her komme med en hel masse ideer til, hvordan det kan lade sig gøre, for det bliver det nye FU's opgave, og fornyelse afhænger også af, at andre overtager tømmene. Hidtil har vi forsøgt at række ud gennem at udbyde et projekt og opfordre kirkerne til at deltage i det, og det skal vi sikkert stadig gøre dog med den forskel, at fremover måske skal være flere projekter at vælge imellem, og det kan være projekter både hjemme og ude.

Men hele budskabet når ikke ud gennem projekter og heller ikke gennem at indkalde til stormøder, som der måske ikke kommer nogen til.

Stiftsudvalget skal blive bedre til at nå ud og synliggøre sig. Der kaldes således på nytænkning.

Når stiftsudvalget slipper den helt nære relation til Folkekirken's Asylsamarbejde, skyldes det ikke, at der ikke er nære bånd, for det er der, når vi tænker på, hvordan mange unge især farsi-talende henvender sig rundt omkring i de lokale sogne, fordi de ønsker at blive kristne. Der er noget, der sker med farsi-talende i hele verden i øjeblikket, og der foregår også en kristen vækkelse i selve Iran. Når vi i kirken tager denne udfordring op, så handler det i allerhøjeste grad om mission, men strukturerne er ikke tilpasset og gearet, og derfor får opgaven sit eget forum, men stadig i tæt relation til os.

Når jeg ophører som formand for stiftsudvalget for folkekirken's mission, hænger det dels sammen med, at jeg har fået en helt konkret opgave tildelt i relation til folkekirken's asylsamarbejde, og i praksis er det min erfaring, at det kan være vanskeligt at skille tingene ad, og dels falder jeg om få år for en aldersgrænse, og også det er en grund til, at en ny må tage over for at sikre kontinuitet.

Stiftsudvalget indgår i et bredere samarbejde med udvalgene for det mellemkirkelige, folkekirken's og religionsmødet samt det diakonale, fordi vi på forskellige punkter skønt ofte ud fra forskellige vinkler beskæftiger os med det samme, og derfor er det godt at samtale og koordinere. Det betyder, at de fire udvalg mødes en gang årligt, og udvalgsformændene mødes oftere efter behov.

Vi har i FU haft den sorg at miste Grethe Hedemann Sørensen, der i mange år var et særdeles aktivt medlem og har bestridt poster som både sekretær og formand. Grethe var indvalgt som repræsentant for Danmission.

Vi er dybt taknemmelige for hendes indsats.

På falderebet skal der lyde en stor tak til jer her i Skt.

Catharinæ, fordi I har villet påtage jer værtsskabet for vort årsmøde her i 2016.

Tak også til biskop Henning Toft Bro og til stiftsrådet for bevågenhed og opbakning midt i den omskiftelige situation, som jeg har været inde på.

Sidst men ikke mindst min dybtføjte tak til jer hver især, som jeg har samarbejdet med gennem de snart mange år og for

både fornøjelige og alvorlige stunder - tak for jeres måde at være på og tak for, at I også kunne rumme min.

Sidst og allermest en tak til Gud for forløsningen i Jesus Kristus - det som er hele baggrunden for vores opgave i folkekirkens mission. Han vil også fuldføre det, han har begyndt. Må han fortsat være over dette arbejde med sin velsignelse!

John Kristensen